

lemmer af de almindelige Skatteraad, at der skal tages berettiget Hensyn til Land- og Byerhvervene, vilde Ministeren forstaa det saaledes, at Arbejderne ogsaa gik ind derunder. Ja, vel, jeg accepterer denne Forstaaelse af Begrebet Erhverv; men jeg gør opmærksom paa, at det er en vanskelig Ting af faa Folk til at forstaa, at Arbejderne hører ind under Begrebet Erhverv. Jeg har mangfoldige Gange haft Lejlighed til at konstatere, at naar man taler om Erhverv, tænker man kun paa Arbejdsgiversiden. Men jeg vil altsaa gerne acceptere den højtærede Finansministers Forstaaelse af dette Begreb, og saa vil jeg dertil knytte Haabet om, at den højtærede Finansminister i Praksis vil vise, at han ogsaa under Begrebet Byerhverv forstaa Byarbejdere, samt at han under Begrebet Landerhverv henregner Arbejdere i Landbruget. Jeg skulde tro, at det var muligt for den højtærede Finansminister saavel som for de følgende Finansministre at finde Folk fra Arbejderklassen, som var kvalificerede til at sidde i disse Skatteraad og derfor lige saa vel kunde udnævnes som Folk fra den anden Side indenfor Erhvervet. Derved vilde man i ikke ringe Grad opnaa det, som tilsigtedes med det Ændringsforslag, der blev stillet i Folketinget, at Skatteraadene fik Repræsentanter fra Løntagersiden i al Almindelighed. Den egentlige Løntagerside, tror jeg nok, jeg tør sige, er endnu svagere repræsenteret i Skatteraadene som Helhed end de andre Sider af Erhvervet, saa jeg vil tillade mig at tage disse Udtalelser af den højtærede Finansminister som Udtryk for, at man i Fremtiden i noget højere Grad end tidligere vil lægge Vægt paa, at ogsaa Arbejderne bliver repræsenteret i Skatteraadene.

De Udtalelser, der er faldet om Formuevurderingerne og den Betydning, de har for Ansættelsen til Skat, vil jeg gøre et Par Bemærkninger om. Der er udtalt noget om Overskyld-Raadets og Skyldkredsens Forsyndelser ved sidste Vurdering. Disse Udtalelser er saa godt modsagt fra sagkyndig Side, at det er unødvendigt for mig at blande min Røst i det Kor; men hvis der ikke var kommet saa stærke Protester fra anden Side, vilde jeg have følt mig foranlediget til at sige, at jeg troede ikke; Forsyndelserne var saa store, at man paa nogen Maade kunde gøre dem typiske. Men jeg vil gerne have Lov til at henlede Opmærksomheden paa, at der jo var en Tid, da den Omstændighed, at man lagde Ejendoms-skyldvurderingen til Grund for Formueansættelsen, var en overordentlig Fordel

for de Mennesker, hvis Formue bestod i faste Ejendomme. Det var i Tiden fra 1916, og indtil vi fik en ny Vurdering. Da var det saaledes, at disse Formueobjekter blev staaende ganske stille, naar der var Tale om Formuebeskatning, medens de i Virkeligheden steg i Værdi. Derfor synes jeg ikke, det er helt urimeligt, om der nu en Tid foregaar en Beskatning af Formuebeløbet, der ligger noget højere, end de paa-gældende Ejendomme maaske i Øjeblikket kunde realiseres for. De Mennesker, som føler sig foretrettet paa dette Punkt, vil jeg gøre opmærksom paa, at der var en Tid, da de samme Formueobjekter blev ansat til Formueskat efter en langt ringere Værdi, end de i Virkeligheden havde. Det var jo saaledes under Krigen — det kender jeg fra min egen Forbindelse med Skatteligningen —, at der var Folk, som havde tjent betydelige Formuer, i hvert Fald i den Tids Forstand, og som ved at købe en Ejendom kunde faa Formueilvæksten til at forsvinde som Beskatningsgrundlag, for saa var Ejendomsskylden Beskatningsgrundlag og ikke den Sum, der var givet for Ejendommen, og som maaske laa 100 pCt. højere. Den Gang hørte jeg ikke fra den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti Beklagelser over, at Formuebeskatningen ikke ramte rigtigt, fordi Grundlaget var for lavt, og naar disse Røster ikke rejste sig den Gang, synes jeg, det er ubetimeligt, at de gør det nu. Der maa gaa i alt Fald 4 Aar, inden man med nogen Berettigelse kan komme med et Krav om, at der skal ske en Ændring.

Piper: Den højtærede Finansminister omtalte Spørgsmaalet om Brugsforæninger og udtalte, at han ogsaa gerne vilde have bidraget til, at dette Spørgsmaal var kommet ud af Verden. Det er netop Sagen. Spørgsmaalet er maaske ikke i Realiteten saa stort, som det tros af mange, og derfor er det egentlig uforstaaeligt for mig, at man fra anden Side stiller sig saa lidet imødekommende med Hensyn til at faa det ud af Verden.

Den højtærede Finansminister maa have misforstaaet mig, naar han udtalte, at jeg havde bestridt Formueskattens Berettigelse. Dette har jeg ikke gjort. Jeg har kun anket over den Størrelse, hvori den i de senere Skattelove er fremtraadt. At man har en Formueskat til Supplering af Indkomstkatten, finder jeg meget rimeligt, det har vi ogsaa haft lige fra den Tid, da Indkomst- og Formueskatten blev indført i 1903. Ser man imidlertid hen til de to Skat-